

Kursus i tankeudredning for materialister [og/eller ateister]

Af K. Aa. Back

Passer din tro til dit verdenssyn?

Når man (fx på div. blogs) diskuterer med ateister, oplever man tit en sådan lidt overbærende tålmodighed med os der er så dumme at vi tror på Gud. Talen falder dermed ofte på Det store Spaghettimonster el. lign. for "lissom" at understrege at tror man på Gud, kan man jo "lissom" tro på hvad som helst.

Det er faktisk lidt morsomt at hver gang man forsøger sig med nogle overvejelser udi de grundlæggende videnskabelige spørgsmål, er der straks en del ateister der forfalder til at diskutere teologi. Det kan da være udmærket hvis det er dét man vil; men det sker tit med bagtanken: "Hvorfor dog spillede tid på det? Hvad er teologien kommet frem til som kan være relevant i vor tid?"

Svaret er sjovt nok: Naturvidenskaben!

Ja, det er faktisk sådan at uden teologien havde vi ikke haft noget der hed videnskab. Det er fx Kirken der har grundlagt universiteterne; og derfor var teologien dengang også den første (= den fornemste) af alle videnskabelige discipliner. Men hvad skal vi dog med teologi (og dens søster filosofien) i dag?

Ja, nu er det jo en historisk kendsgerning at videnskabens grundpiller hviler på ideen om at vi mennesker kan finde ud af noget fornuftig om den verden der omgiver os. Hvorfor? Fordi den er skabt. Hvis der ligger en fornuftig Skaber bag verden, må verden også være "bygget på" fornuftige forklaringer. Altså giver det mening at udforske den.

OG det er faktisk den forudsætning der også ligger under al moderne forskning. Fornuftige forklaringer! (... skulle man tro, men mere om det om lidt.)

Nu vi er ved dem: Husk så lige at de fornuftige forklaringer omfatter det skabte, ikke Skaberen. Ham kan vi kun forholde os teologisk til.

sagen kort

Har alting en naturlig årsag? Kan livet leves alene med videnskabelige forklaringer på alting? Nogle ateister/materialister mener at alle årsag/virknings-forhold har en naturalistisk oprindelse (= alt kan "måles og vejes"). En nøgtern og den mest fremherskende forestilling om universet er at det tog sin begyndelse for 13,7 mia. år siden. Hvis nu alle ting der bliver til, må have en årsag, betyder det at universet også må have en årsag. – Nu er der bare i dén forbindelse det lille problem at man ikke kan komme med en naturalistisk årsag til universets skabelse (tilbliven, om man vil). Ikke via observationer i hvert fald. Det er på et tidspunkt blevet skabt; man har jo med den fremherskende Big Bang-teori opgivet at det skulle være evigt. Det betyder så at når materialister *tror på doktrinen* om at alt har en naturalistisk forklaring, baserer det sig udelukkende på *en tro på naturalismen*.

Hvad er så mest fornuftigt?

Skabelsestroen er en tro! Ingen tvivl om det. Og her spiller skabelsestroende med åbne kort, i hvad afskygning de så end forekommer (ungjords-creationister, gammeljords-dittoer, ID'ister, ID-darwinister osv.) – I modsætning til naturalister der forsøger at bilde sig selv og os andre ind at de kun bruger deres rationale, at de ikke "tror på noget" i forhold til deres videnskab. Men i mødet med spørgsmålet om hvorvidt universet er designet, afslører den naturalistiske tro sig for

fuld udblæsning. Mange materialister holder sig til et mantra om at "de mest umulige og usandsynlige ting sker hele tiden!" Det kan den skabelsestroende i og for sig godt sige ja og amen til. Men som skabelsestroende lader man sig nu ikke indfange af en tro på hvad som helst. Der må gerne være lidt (statistisk) sandsynlighed bag påstandene om skaberværket. Og her når vi frem til naturkonstanterne. Hvordan kan det være at vores univers er skabt med nogle "regler" (naturlove) som gør at livet er muligt i hvert fald ét sted, nemlig på Jorden?! Den skabelsestroende *tror* på logos-tanken: At Gud har skabt verden "med et ord". Materialisten flygter ud i en forestilling om et uendeligt antal universer hvor i hvert fald ét (vores eget) er faldet så heldigt ud at *alle* naturkonstanter passer, så liv er muligt. Nu er det bare sådan at "heldet" måske kan forklare at en enkelt eller to af naturkonstanterne er faldet på plads. Men at de alle "bare sådan" skulle være blevet sådan at stjerner og mælkeveje kan eksistere, er så stor en umulighed at den stærkt nærmer sig det "mirakuløse".

Hvis man altid søger den enkleste logiske forklaring på ethvert fænomen, må man se bort fra multivers-forklaringen til fordel for den meget enklere *Gud har designet universet*-modellen. Vidnesbyrdet for design i universet og i biologien er overvældende!

Så efterlyser ateisten som antydnet i indledning en definition på Gud. Ja, det skulle ikke være så svært at finde en temmelig holdbar en. Vi har en god gammel definition der har holdt i århundreder: Den nikæno-konstantinopolitanske Trosbekendelse! Eller for at sige det kort: den lange! Her hedder det nemlig: »Jeg tror på én Gud, den almægtige Fader, himmelens og jordens, alt det synliges og usynliges skaber.«

Men det er jo alt sammen teologi. Netop. Men er det mindre teologi (subsidiært filosofi) med påstanden om at Universet er blevet til af sig selv? (Se fx artiklerne om Hawking i dette blad.) Overhovedet ikke! Det lyder måske smartere, men det er faktisk naturvidenskab blandet godt og grundigt op med filosofi; intet med at "det véd vi ikke – endnu", og slet ikke med en påstand om at videnskaben en dag vil kunne svare på spørgsmålet om hvorvidt der findes en Skaber eller ej.

Så spørgsmålet om hvorfor der er *noget* i stedet for *ingenting*, er i allerhøjeste grad relevant. OGSÅ for den der baserer hele sit livssyn på sætningen "Du skal ikke tro, du skal vide!"

Om at flytte sig

Skal man tage stilling til denne artikels åbningsspørgsmål (passer din tro til dit verdenssyn?), må man være så pas åben over for diskussionen at man overvejer muligheden af at man indtil nu har taget fejl. Med profeter diskuterer man ikke, siger man. De overvejer nemlig sjældent om de har taget fejl af deres åbenbaringer. Er det ikke sådan fundamentalisme defineres i dag? At man ikke er villig til at overveje om det man tror på, *kunne være* forkert? At man ikke vil indse at visse fakta måske indikerer at man er på gale veje – sådan rent filosofisk.

Disse overvejelser bør gøres af både troens og ikke-troens folk.

Så er De, kære læser, klar til at lade Deres tro prøve over for kendsgerningerne? Er Deres tro i overensstemmelse med Deres verdenssyn?

Mange ateister, agnostikere og andre skeptikere er stolte af deres intellektuelle formåen og ser gerne sig selv som mennesker der er hævet over enhver form for "tro". Nu er det bare sådan at vores hjerne fungerer på den måde at vi alle er hverdagsafhængige af "tro". Så selvom vi gerne vil bilde os selv ind at alt hvad vi tror på, er baseret på logisk tænkning og "beviser", forholder det sig rent faktisk netop *ikke* sådan. Vi er nemlig stærkt emotionelt bundet til vores verdenssyn. (Og tak & lov for det; det ville jo ikke være til at holde ud at skulle gå gennem hele livet med et teenageforvirret syn på tilværelsen.) Og denne emotionelle binding er så stærk at det kun sker yderst sjældent at man bytter sin tilværelsesforståelse ud med en anden, hvis det overhovedet forekommer.

Men nu gælder det altså om at overveje om man skal bytte sin hidtidige tilværelsesforklaring ud, og derfor er det måske smart at man gør sig klart at den første forudsætning for at det kan ske, er at man løsner dette følelsesmæssige bånd. Så skulle forudsætningerne være til stede for at kunne tage en lidt mere fordomsfri vurdering for & imod.

Skeptikerens verdenssyn

Kan vi blive enige om nogle af de principper der burde styre det skeptisk-materialistiske syn på tilværelsen? Vi forsøger os med en definition:

- Det første og vigtigste princip: *Al* overbevisning må være baseret på objektive kendsgerninger. I modsætning til troens folk (teister) der jo lægger religiøse skrifter til grund for deres trosopfattelser, må skeptikeren alene holde sig "det fysiske vidnesbyrd".
- Princip nr. 2 kræver at skeptikeren må være logisk konsekvent hele tiden. Altså ikke noget med svinkeærinder i retning af at tro at noget er sandt hvis det modsiges af hvad man objektivt kan iagttage.

De fleste skeptikere tror at alle fænomener har naturlige årsager. Denne overbevisning baserer sig på de observationer man kan gøre på vores verden, sådan til hverdag. Årsag/virkning. Og denne regel gælder altid, med meget få undtagelser, om nogen overhovedet!

Men her er vi nødt til at stille spørgsmålet: "Er det sådan at fordi *årsag og virkning* er det altfremherskende princip i dette univers, betyder det så også at det overnaturlige *aldrig* forekommer?" – Men hvis man fastholder at det overnaturlige aldrig forekommer, udtrykker man faktisk *en tro*, for det vil aldrig kunne fastslås med sikkerhed. Hvis man går til tilværelsen med et sandt åbent sind, må man indrømme at *muligheden* for at noget overnaturligt kan finde sted, faktisk eksisterer.

Synet på universets tilblivelse

Hvis nu skeptikeren vil overveje sit syn på universets dannelse et øjeblik, vil han måske kunne indse at han står med en lille bitte inkonsekvens med hensyn til sit verdensbillede:

Lad os se på vores forestillinger om vores univers' opståen. Før det 20. årh. mente ateister at universet var uden begyndelse og uden ende. Men da så Einstein formulerede sin generelle relativitetsteori, og observationerne gik i samme retning, blev det mere og mere åbenbart at universet udvider sig. Logisk må det derfor være sådan at hvis man "kører tiden baglæns", må man nå frem til et begyndelsespunkt, et sted nogle milliarder år tilbage i tiden. Dataene førte derfor fra Hoyle's Steady State-theory til George Gamows Big Bang. Og sidstnævnte teori indtog derpå "førstefødselsretten" blandt alverdens kosmologer.

Forsøg på at liste sig uden om denne model med at universet har en begyndelse, er alle strandet på problemet med at observere noget andet. På et tidspunkt havde man en idé om at universet har gennemgået en uendelig række fødsler og dødsfald (det såkaldte "oscillerende univers"). Den viste sig ikke at holde vand da der er for lidt stof i universet til en sådan "svingning". I øvrigt ville ethvert sammenfald være resulteret i et "Big Crunch" (et omvendt Big Bang, "Det store Krasj") og dermed forhindret et nyt Big Bang. En realistisk vurdering er derfor i dag at universet først "så dagens lys" for 13,7 mia. år siden.

Her kommer skeptikeren i klemme, for hans verdensbillede kræver jo at alting har en årsag. Derfor må den logiske følge være at universets tilblivelse også har en årsag. Og her holder alle skeptikere sig til at der må være en naturlig forklaring, at årsagen skal findes i et eller andet naturligt fænomen. Men denne årsagsfastholdelse er strengt taget udslag

af en tro! Det *kunne* jo være at universet har en anden årsag, at en overnaturlig intelligens (altså Gud) har skabt universet.

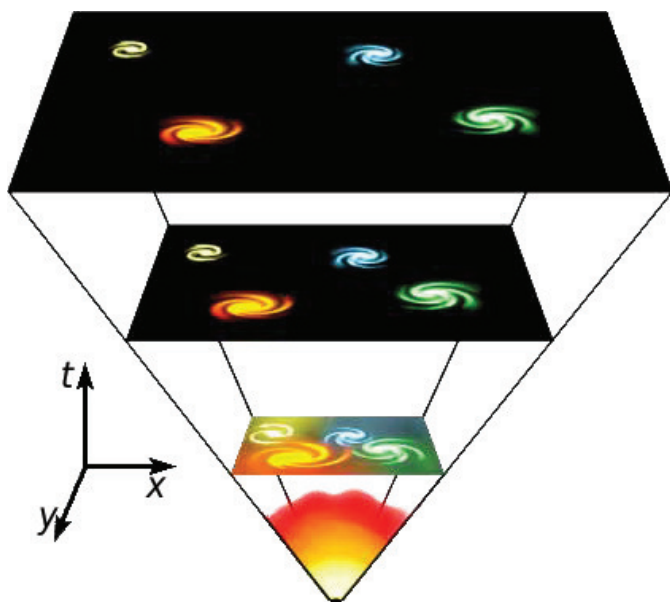
Det sidste er selvfølgelig klart et trosudsagn, men bemærk lige at der ikke findes nogen direkte observationer der kan underbygge hverken det ene eller det andet udsagn.

Men er skeptikeren netop dermed ikke løbet ind i en megaproblem? På trods af at vi står uden håndfaste observationer på at universet alene har en naturlig årsag, *tror* ateisten på det, og på at Gud ikke findes. Ergo, bryder denne ateist med sin egen grundsætning om at "alt skal kunne bevises", og går dermed imod sit eget verdensbillede.

Men de observerede data gør det faktisk endnu værre for skeptikeren/ateisten: De fysiske love der hersker i universet, ligger inden for så snævre grænser at det er svært at løsrive sig fra indtrykket af et vist design. Det gør så at man, som Hawking, for at slippe uden om troen, finder på en tro på mange universer. De gamle sagde at hvor troen går ud, slipper overtroen ind. Vi kunne omformulere det til: Hvor den enkle skabelsestro fordampes, krystalliseres de mest utrolige forestillinger; fantasier der overhovedet ikke lader sig afprøve eller eftervise, kort sagt, ideer der ikke findes det mindste empiriske belæg for!

Skønt der ikke findes noget direkte vidnesbyrd om *hvorfor*

Udviklingen fra singulariteten Big Bang. Illu.: Wikipedia.

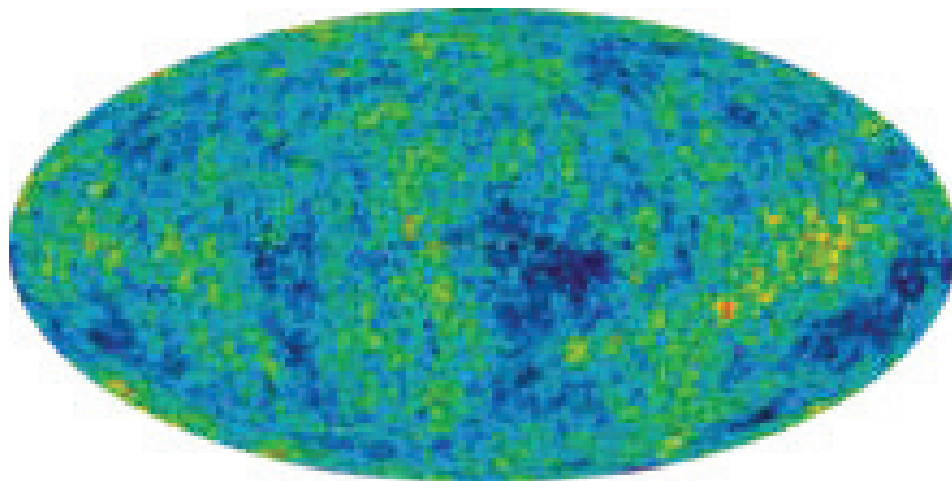

universet er blevet til, har vi dog et rimeligt godt bud på *hvordan*. Og dét vi véd om universets tidlige historie og de love der styrer det, forsyner os med et indirekte, men uomgængeligt vidnesbyrd om design. Hvilke tegn er der så på dette design?

Det ligger i det faktum at nye studier forøger vores viden om universet og dets højst usandsynlige opbygning.

Big Bang

Big Bang-teorien slår fast at universet er opstået af en s.k. *singularitet* af bogstavelig talt ingen størrelse. Denne "særlige engangshændelse" var så igangsat for rummets dimensioner og tiden, foruden al den masse og energi der findes i universet. I Big Bangs allertidligste faser skiltes de fire fundamentale kræfter sig ud fra hinanden, den stærke kernekraft, den svage ditto, elektromagnetismen og tyngdekraften (gravitationen). Ligeledes tidligt i universets historie (dvs. inden for de første 10^{-36} til 10^{-32} sekunder) voksede universet på en kort, men dramatisk måde, i den såkaldte kosmiske inflation

NASA's "vejrkort" over den kosmiske baggrundsstråling fra Big Bang. Illu.: Wikipedia.

hvor det udvidede sig eksponentielt. Årsagen til denne inflation er ukendt, men den var nødvendig for at livet kunne opstå i det senere univers.

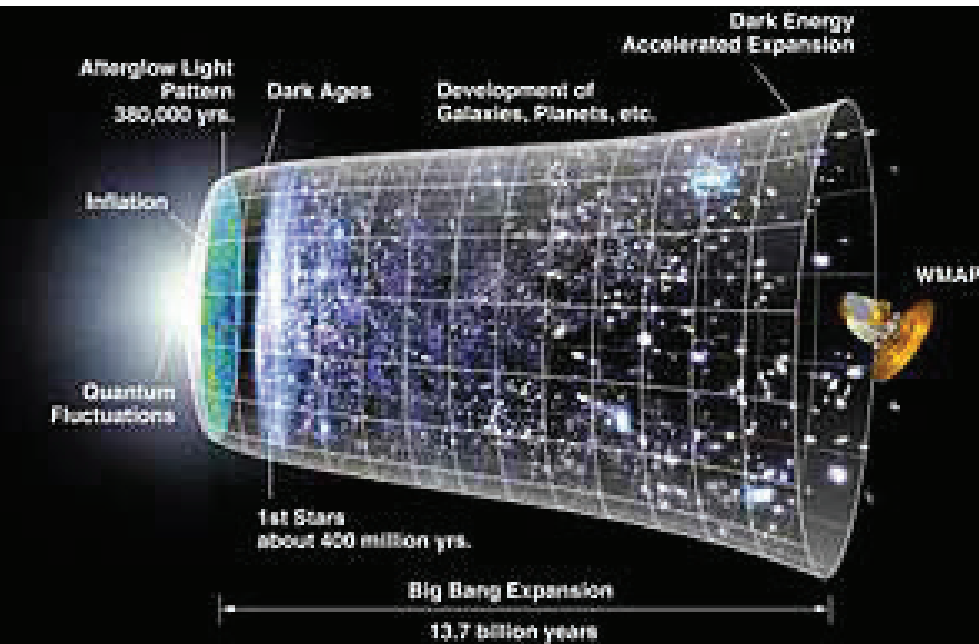
Kvarker tilovers

Kvarker og antikvarker røg sammen og udslettede dermed hinanden. Man skulle tro at mængden af kvarker og antikvarker ville være den samme (at de optrådte i forholdet 1:1). Hvorfor skulle der være en overvægt af den ene slags? Hvis forholdet havde været nøjagtig 1:1, ville universet alene have bestået af energi. Hvilket ikke lige frem er fremmede for livets eksistens.

Et kæmpe-univers, men alligevel i den helt rigtige størrelse

Universets størrelse er enormt i forhold til vores solsystem. Er denne umådelige størrelse ikke tegn på at mennesket er ret så ubetydeligt, altså at betragte som en benægtelse af ideen om at en Gud der havde mennesket i tanke, skulle have skabt universet? Det er et synspunkt som har vokset sig stærkere med årene. Men nu viser det sig at universet ikke kunne være meget mindre end det er – hvis sammensmeltningen af atomkerner (fusionen) skulle have fundet sted inden for de første 3 minutter efter Big Bang. Uden denne korte periode med kernesammensmeltning ville det unge univers kun have bestået af hydrogen. På den anden side, hvis universet var meget større end det er, ville livet ikke være muligt. Hvis det var blot 1 til 10^{59} større, ville universet være kollapsede længe før livet ville være opstået.

Universet har derfor lige nøjagtig den størrelse universer bør ha' – for at livet overhovedet skulle kunne eksistere.

Universets tidlige evolution

Kosmologerne mener at universet kunne have udviklet sig i vidt forskellig retning, og at disse processer er helt tilfældige. Ud fra denne antagelse ville næsten alle af de mulige universer alene bestå af termisk stråling (altså intet stof). Ud af det lillebitte udsnit af mulige universer der ville indeholde stof, ville en lillebitte del-mængde heraf være lige som vores. Men kun en lillebitte del af dem ville kunne opstå vha. inflations-betingelser. Heraf følger at universer der er tjenlige til liv, "er næsten altid skabt ved fluktuationer der ender i [...] 'mirakuløse' tilstande," ifølge kosmologen dr. L. Dyson (der betegner sig selv om ateist).

En kunstners gengivelse af universets ekspansion hvor hver cirkel i "røret" repræsenterer forskellige stadier i rumtiden. Illu.: Wikipedia.

Et "multivers" spytter tilfældige universer ud! Illu.: Dreamstime.

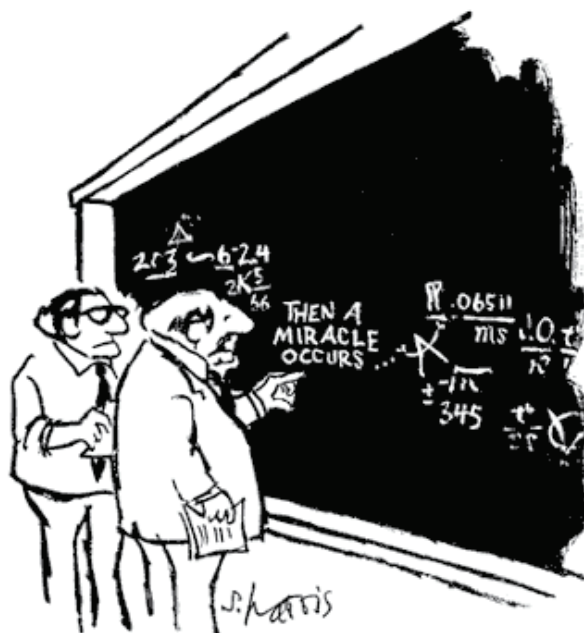
Det følgende er gennemgået for i Origo, og derfor er afsnittet i denne tekstboks udelukkende beregnet for de læsere som ikke har læst det før, eller som trænger til en opfriskning af stoffet. Red.

De helt rigtige naturlove

De fysiske love er nødt til at have værdier der ligger meget nær ved det vi i dag kan konstatere, ellers ville universet ikke "fungere godt nok" til at opretholde liv. Hvad sker der hvis vi kunne ændre disse konstanter? Den stærke kernekraft (den der holder atomerne sammen) har en sådan værdi at når to hydrogen-atomer smelter sammen, forvandles 0,7 % af massen til energi. Var værdien 0,6 %, ville en proton ikke blive bundet til en neutron, og universet ville alene bestå af hydrogen. Hvis værdien til gengæld var på 0,8 %, ville fusionen (sammensmeltningen) foregå så villigt at der ikke ville blive noget hydrogen tilbage fra Big Bang. Andre naturkonstanter må være "fine-tuned" i endnu højere grad. Den kosmiske baggrundsstråling varierer med 1 til 100.000. Hvis denne brøkdelt bare var en smule mindre, ville universet kun bestå af en samling diffuse gasser eftersom det ville være umuligt for nogen stjerner, for slet ikke at tale om galakser, at dannes. Hvis brøken var en smule større, ville universet alene bestå af Sorte Huller. Og igen, forholdet mellem elektroner og protoner kan ikke forrykkes mere end 1 til 10^{37} , for ellers ville elektromagnetismen forhindre dannelsen af kemiske forbindelser. Hertil kommer at hvis forholdet mellem den elektromagnetiske kraft og gravitationen blev forøget med blot 1 til 10^{40} , ville elektromagnetismen dominere tyngdekraften i en sådan grad at det ville forhindre dannelsen af stjerner og galakser. Hvis forholdet var formindsket med 1 til 10^{55} i forhold til hvad det faktisk er, ville universet allerede være kollapsed. Den senest opagede fysiske lov, den kosmologiske konstant (eller mørk energi) er den af alle fysiske konstanter der er nærmest nul. Blot en ændring på $1:10^{120}$ ville ophæve effekten totalt.

Universelle grænser for hvad der er muligt

Anti-design-bevægelsens mantra er at "det usandsynlige sker hele tiden". Men der findes faktisk en kraftig begrænsning for

"I think you should be more explicit here in step two."

hvad der er fysisk muligt når vi taler om usandsynlige hændelser i det kendte univers. Så selvom man forestillede sig at én eller to af disse konstanter "skulle falde ud" inden for grænserne af denne "fine-tuning", vil det være praktisk talt umuligt at de *alle* skulle gøre det! Nogle fysikere har hævdet at alle

... lidt mere specifik på dette punkt? Illustration: Findes på flere hjemmesider.

slags forskellige fysiske love ville være kompatible med vores forhåndenværende univers. Men nu er det ikke blot universets aktuelle tilstand der må være kompatible med fysikkens love. Det er langt mere vigtigt når det gælder de betingelser der gjorde sig gældende ved universets begyndelse; selv mindre fravigelser ville have afbrudt processen komplet. Hvis man fx lægger et sandkorn til universets vægt i dag, ville det ingen effekt have. Men en tilsvarende lille vægtforøgelse ved universets begyndelse ville have resulteret i et kollaps tidligt i dets historie.

Spekulative løsninger på "designproblemet"

Den seneste "løsning på" universets indiskutable design er troen på multivers-teorien (altså forestillingen om uendeligt mange universer). Denne teori kræver at man tror på at der eksisterer flere universer end der findes subatomare partikler i dette univers "som vi kan tage og føle på". Så vores univers er altså blot tilfældigvis ét af nogle få universer der er i stand til at opretholde liv. Her er hvad der står i en ikke alt for gammel artikel i *Science* om denne forestilling om et multivers der "spytter" en uendelighed af andre universer af sig:

Når man nu føler ubehag ved forestillingen om fysiske parametre som λ (= den kosmologiske konstant) blot skyldes et simpelt lykketræf, er nogle kosmologer, herunder Hawking, fremkommet med den idé at en uendelighed af Big Bangs er fyret af i et større 'multivers' der alle har haft forskellige værdier for disse parametre. Kun de værdier der har været kompatible med liv, er så blevet observeret at væsener som os selv.

Og hvilke forskningsmæssige resultater peger så i retning af denne multivers-model? *Ingen!* Og ikke nok med det, det er faktisk sådan at de fysiske betingelser vi er undergivet i dette kendte univers, gør at vi *aldrig* vil kunne nå frem til noget vidnesbyrd om andre universer (om sådan nogle så skulle være til). Selv materialistiske hjemmesider vedgår at sådanne ideer ikke bliver til meget andet end en gang metafysik der ligger uden for enhver mulighed for falsificering:

»Enhver henvisning til "multiverser" eller "paralleluniverser" [...] er uacceptable alene af den grund at de *savner enhver empirisk korrelation og testmulighed*. Sådanne trosforestillinger er *uden forskningsmæssig evidens* og må derfor betragtes som ikke-falsificerbare [...], og derfor hører de også snarere ind under teoretisk matematik og *metafysik* end naturvidenskab. [...] Det bedste kosmologiske vidnesbyrd peger i retning af at kosmos har en bestemt alder frem for at være evigt.« (Fra The Origin-of-Life Prize® <http://lifeorigin.org/rul_disc.htm> from the Origin-of-Life Foundation, Inc.® <<http://lifeorigin.org/>>.)

Paul Davies udtaler: »Hvis de andre universer forvises til en art skyggeverdener, må vi anse vores eksistens som et mirakel med så lille sandsynlighed at man dårligt kan tro det muligt.«

Den teistiske løsning – med et målbart design

Heroverfor står så udsagnet fra deisten eller teisten: Gud har *designet* universet med de perfekte fysiske betingelser. NB! Hverken multivers-hypotesen eller "Gud-hypotesen" (eller skabelsestanken) lader sig teste. Det er jo klart. Men skabelsestanken er noget mere enkel. Den naturalistiske forklaring inddrager et kompliceret, ikke-påviseligt superunivers der har

en evne til at spy et uendeligt antal universer ud der alle har forskellige fysiske love. Hvad gør at dette hypotetiske superunivers kan foretage sig noget sådant? OG hvorfor skulle det gøre det? Når det kommer til stykket, hvorfor er der overhovedet noget univers?! Ingen af disse spørgsmål får et logisk svar i naturalismen. Alene et intelligent Væsen ville være motiveret for, ja, måtte lige frem forventes at skabe et univers magen til det vi er en del af. Ved brug af "Occams ragekniv" (der fastslår at man bør vælge den enkleste logiske forklaring på ethvert fænomen) må vi se bort fra superunivers/multiversforklaringen til fordel for den meget enklere "Gud har designet universet-modellen". Vidnesbyrdet for design i universet OG i biologien er så stærkt at Antony Flew (i mange år en af verdens mest prominente ateister) lagde sin ateisme på hylden i 2004. Han tror nu at man ikke *kommer uden om* en Skabers eksistens hvis man vil komme med en god forklaring på universet og det liv vi finder i dette univers. På tilsvarende vis er Frank Tipler, professor ved the Department of Mathematics ved Tulane University, ikke blot blevet teist; han er i dag overbevist kristen. Og hvorfor? Fordi naturlovene er som de er, og det er han overbevist om ikke kan være tilfældigt.

Hvem har skabt Gud?

En almindelig indvending mod "Gud-hypotesen" kommer til udtryk i spørgsmålet "hvor kommer Gud så fra?" Hvis alt har en årsag, hvorfor skulle Gud så være en undtagelse? Problemet med denne tankegang er at man *går ud fra* at tiden altid har eksisteret. Men faktisk er tiden bundet op på universet, og den *begyndte* med starten på Big Bang. En Gud som befinder sig uden for universets tidsbegrænsning, er ikke underlagt nogen årsagssammenhæng. Derfor er det en logisk følge af at universet og selve tiden blev skabt ved Big Bang, at Gud selv ikke har nogen årsag, og at han altid har eksisteret. De bibelske udsagn går netop på dette: At Gud er til fra evighed af, at Gud har skabt tiden sammen med hele universet. Sidstnævnte er oven i købet beskrevet som noget der udvider sig.

Hvorfor kan universet så ikke være uden årsag? Det er selvfølgelig en mulighed. Men en enorm mængde vidnesbyrd går imod denne idé (som vi har set i det foregående).

Derfor kan ateisten – der jo hævder han lever efter en streng logik og alene på veletablerede fakta – ikke bare, mod al fornuft, sige at universet er evigt, når det nu i den grad viser tegn på at det er underlagt en tidsbegrænsning.

Konklusion

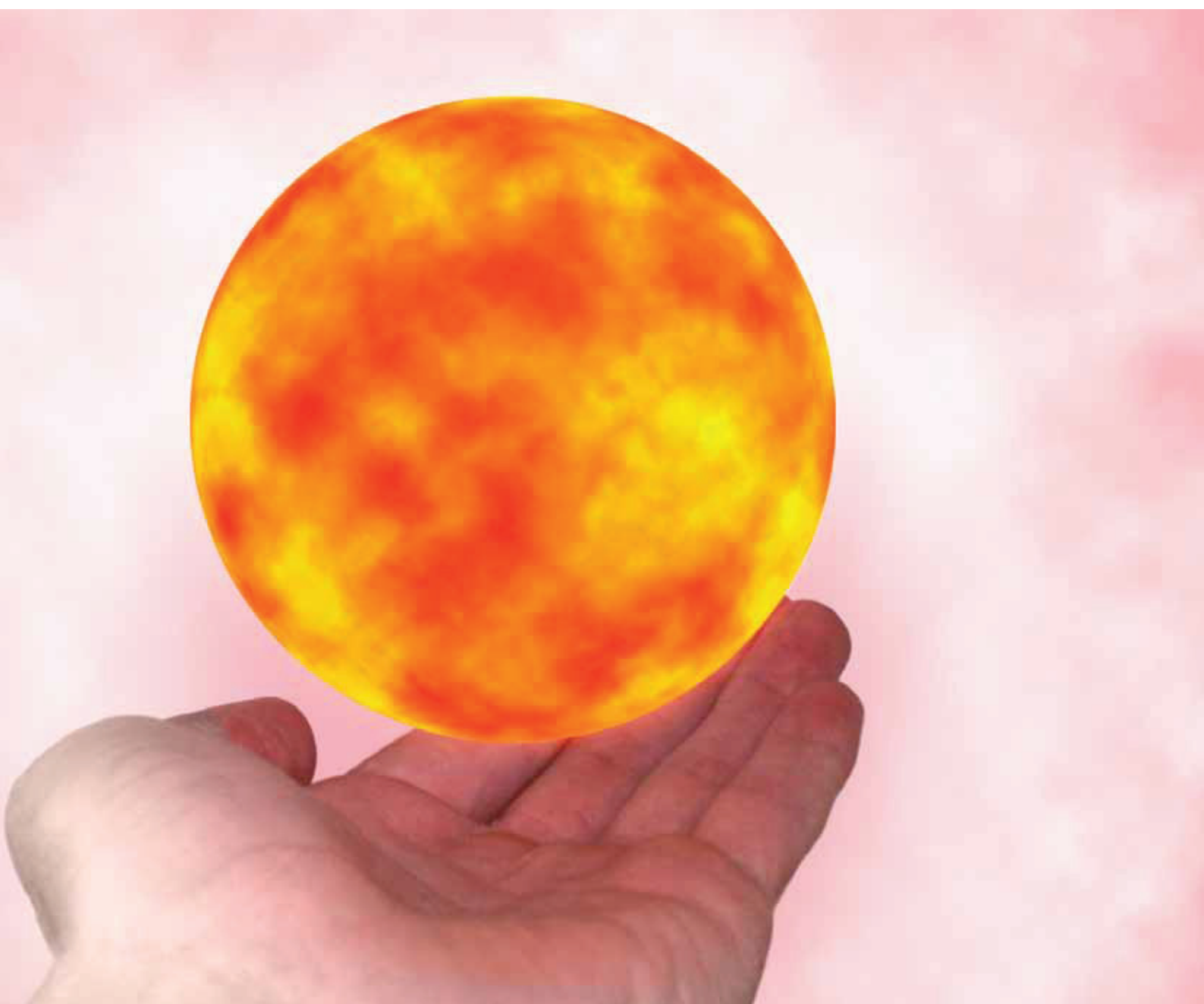
Det er naturligvis rigtigt at Gud ikke har mejslet sit navn ind i planeterne. Men ikke desto mindre står vi med et overvældende vidnesbyrd om at universet er designet af en superintelligent virkende Kraft som har haft til hensigt at skabe et univers der ville være i stand til at opretholde en avanceret form for liv. Det design vi finder i universet, udgør én lang række af vidnesbyrd om at Gud har skabt det. Det design vi finder på Jorden og i solsystemet, er også ret imponerende.

På samme måde udgør de kemiske og fysiske love et præludium til at livet har kunnet udvikle sig på Jorden. Hertil kommer at mennesket er bemærkelsesværdigt anderledes end alle andre dyr på kloden. Igen står vi med et forhold der

tvinger os til at forlade troen på udelukkende naturalistiske processer.

Skeptikeren, ateisten, naturalisten, materialisten (you name it) må derfor – hvis han skal følge sin egen logik – begynde at overveje om hans livssyn ikke mangler en dimension eller to ... ■

Inspiration til denne artikel er hentet fra
<http://www.godandscience.org/apologetics/atheismintro1.html> og
<http://www.godandscience.org/apologetics/atheismintro2.html>

He's Got the Whole World Illu.: Dreamstime